

til os, at dette Lovforslags Stranding vilde fremkalde store Vanskeligheder, skal jeg først sige, at der vilde ikke være nogen i denne Sal, som ikke vilde medvirke til at finde en Ordning, som kunde klare disse Vanskeligheder. Ingen vilde nægte sin Medvirkning hertil, men Ministeren er kommet med en bestemt Ordning, en Ordning, om hvilken hans Forgænger har sagt, at den ikke var til at anvende, og har lagt dette Ting paa Sinde, hvorfor denne Ordning ikke kunde anvendes, baade af Hensyn til Staten og af Hensyn til alle private Interesser her i Landet. Denne Ordning er det, Ministeren kræver gennemført, og paa en saadan Maade, at det i Virkeligheden er udelukket for dette høje Ting i aften at sætte nogen anden Ordning i Stedet. Naar vi har forsøgt at faa Medvirkning til at faa tilstrækkelig lang Tid til at sætte en anden Ordning i Stedet, har den højtærede Handelsminister nægtet at gaa med dertil.

Og saa er da Spørgsmaalet, hvem det nu er, der staar bag denne Ordning. Den højtærede Handelsminister sagde, at en Bankdirektør ved et Møde havde sagt, at dette var den eneste Ordning. De Medlemmer af dette Ting, som har haft Lejlighed til at forhandle i Dag med Repræsentanter for den private Bankverden, har ikke hørt denne Udtalelse; ingen af de Mænd, der repræsenterede det danske private Bankvæsen, enten de store Banker her i København eller Hovedprovincsbanksammenslutningerne, er traadt ind for denne Ordning paa den Maade, som den højtærede Handelsminister sagde, tværtimod.

Siden den højtærede Handelsminister citerede en unavngiven, skal jeg ogsaa fra disse Møder citere en unavngiven, og jeg skal have Lov til at sige, at det er en af de højest ansete af de danske Bankers Ledere. Han udtalte, at det er det frygtelige ved den Situation, hvori vi nu er bragt, at det er lige forfærdeligt, enten vi vedtager eller forkaster denne Ordning, og tilføjede han, hvis man spørger mig, hvad der er mindst forfærdeligt, ja, saa ved jeg ikke, hvad jeg skal sige. Han sagde om denne Ordning, at hvis den gennemførtes uændret, vilde den ryste hele det danske Forretningsliv og bringe Forstyrrelse i dets Kreditgivning af den alvorligste Art.

Fra alle Sider indenfor Bankverdenen har man udtalt sig saaledes, at vi maa mene, at man betragter denne Ordning som særdeles uheldsvanger. Og de Mænd, som har sagt dette, de har haft Ret til at tale, thi de har jo givet Raad om en anden

Ordning. Det er den højtærede Statsminister — ikke den nuværende højtærede Handelsminister, thi han var ikke Handelsminister den Gang, men det er den højtærede Statsminister, som har forkastet de Raad, der i sin Tid er blevet givet om, hvorledes denne Sag burde ordnes. Hvad der er blevet tilraadet fra de private Bankers Side i sin Tid, er Landmandsbankens Likvidation under den Garanti, som Staten nu maatte mene det rigtigt at yde, og saa Forsøg paa at skabe en ny Bank til at overtage den sunde Del af Landmandsbankens Forretningsvirksomhed. De paagældende har sagt, at denne Ordning kunde med Lethed være gennemført i Juli, at den ogsaa kunde være gennemført i September, da de forelagde den for Statsministeren, men at den nu, for saa vidt angaar Oprettelsen af et nyt Bankinstitut, vil volde betydelige Vanskeligheder.

Den højtærede Statsminister har forkastet de Raad, som blev givet fra denne Side, og har i Stedet for fulgt et andet Raad, og rigtigt er det, hvad det ærede Medlem Hr. Fraenkel sagde i den lille alvorsfulde Tale, som han holdt, og som jeg tror gjorde et betydeligt Indtryk paa mange Medlemmer her i denne Sal; han har Ret i, at meget i denne Sag peger tilbage paa Nationalbanken.

Den højtærede Finans- og Statsminister valgte halvt at følge Nationalbanken i September — ikke helt, thi det er ikke den højtærede Statsministers Sæd. Han fulgte den med en halv Garanti, den Gang da Nationalbanken, allerede stærkt engageret med Landmandsbanken, tilraadede fuld Statsgaranti. Og atter nu følger den højtærede Minister Nationalbanken i dens Forslag om den fulde Statsgaranti nu, da Nationalbanken er endnu meget dybere inde med Landmandsbanken. Derfor er det rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Fraenkel sagde, at meget i denne Sag peger tilbage paa Nationalbanken.

Naar man vil undersøge, hvad det er, der foregaar i denne Sag, da er det det samme Fænomen, som vi har oplevet tidligere i vort Forretningsliv, en Uvillie til at erkende Tabene i Tide. Vi har i Udvalget spurgt den højtærede Handelsminister om, hvorledes han vilde stille sig med Hensyn til det Regnskab, som i Fremtiden skal aflægges af den rekonstruerede Landmandsbank, hvorledes han vil opgøre dens Kapitalforhold, om han vil vedgaa, at dens Reservefond er tabt, og vil vedgaa, at 31 Mill. Kr. af dens Aktiekapital er tabt. Det er fuldt ud rigtigt, hvad der er sagt